

# Kristi Himmelsfärds Dag

1 Årg. Ep. Apg. 1:1-11  
I.N.J

Vad är det vi firar idag på Kristi Himmelsfärdsdag? Ja, knappast att Jesus likt en annan raket farit till väders och nu sitter och tittar ned på oss någonstans bland molnen. Trosbekännelsens ord *"uppstigen till himmelen, sittande på Allsmäktig Gud Faderns högra sida"* skall inte förstås på ett barnsligt och köttsligt sätt. Martin Luther, uttrycker sig i en predikan om Kristi himmelsfärd milt sagt ironiskt om dem som betraktar himmeln som en plats *"där det står en gyllene stol och där Kristus sitter bredvid sin fader med kapp över axeln och krona på huvudet"*. Men nu är ju, som Luther säger i samma predikan, Guds högra hand *"allestädes"*, d.v.s. överallt.

Himmelsfärden är därför den yttersta konsekvensen av Jesu uppståndelse. Och vad i all världen menar jag nu med det? Jo, redan i uppståndelse har något *avgörande* hänt med Jesus. Och det är, att han inte uppstod till ett vanligt, mänskligt och alltigenom jordiskt liv, så att han dog igen, utan att han uppstod *till ett evigt liv*, med *förhärligad* och *förvandlad* kropp och att han i sin uppståndelse har sprängt tidens och rummets gränser! Han lämnar den tid och det land som såg honom födas och verka. Han kunde inte stanna kvar här i jordisk och kroppslig gestalt. Det skulle göra honom begränsad. Vad som händer när han, som Lukas skriver i evangeliet, *"lämnade dem och fördes upp till himlen"*, är alltså att han lämnar *den synliga* världen och träder in i *den osynliga*. Han återgår till Guds sätt att vara och verka. Och det är *allestädes!*

Men, om nu Jesus har lämnat oss, då är det väl en sorgedag vi firar? Vi minns någon som inte längre är här! Och vi står tårögt och ser mot himlen. Ingen Jesus! Vi är ensamma! Lite som i Wallins himmelsfärdspsalm. Vemodsdraget är genomgående. Jesus är himlen. Vi är på jorden. Vi är skilda åt och vi längtar obeskrivligt tills han kommer tillbaka för att hämta oss till sig. Nu är det absolut inte min mening att kritisera vår störste psalmdiktare genom tiderna. Men även om det är *fullt legitimt* för en kristen att längta till himmelen och det fullkomliga gudsumgänget, är ju inte himmelsfärdsdagen *en sorgedag*, utan tvärtom *en dag för glädje och jubel*. Det är ju egentligen Jesu himmelska tronbestigning vi firar, hans kröningsfest.

Se på Jesu lärjungar, de som var åsyna vittnen till hans himmelsfärd. Det står och ser mot himmelen – i stilla begrundan - för att låta det som skett liksom *"sjunka in"*. Vi ser inte en försagd, gråtande och sörjande skara lärjungar! Nej, läser vi vad Lukas skriver – omedelbart efter orden i vår epistel – nämner han att de elva återvänder till Jerusalem. Och vad gjorde de där? Jo, *"de var ständigt i templet"*

*och prisade Gud*". Det är så Lukas slutar sitt evangelium! Med glädje! Varför var lärjungarna så glada? Var de lättade över att bli av med honom? Tänkte de: Äntligen slipper vi dig? Nej, tvärtom, förstod de, att deras älskade Herre och Mästare, inte var dem *fjärmare* genom sin himmelsfärd, utan *närmare*. Han hade ju, som jag sade, återgått till Guds sätt att vara och verka, som är *allestädes*, d.v.s. *överallt*!

När lärjungarna därför återvände till Jerusalem var det den vissheten de bar med sig i sina hjärtan: Jesus är inte långt borta! Han är nära! Hans närvaro fyller alla dagar. Himmelsfärden talar inte om en tillvaro som är *tömd* på Jesu närvaro, utan på en tillvaro som är *uppfylld* av honom. Det är ju det rubriken i evangelieboken slår fast: "*Herre över allting!*" Han har ju satt sig "*på sin heliga tron*". (Ps. 47:9). Trots det ondas existens finns det egentligen inga gudlösa sammanhang eller gudsförgätna platser, någon vrå eller krok av livet och världen varifrån han skulle vara utesluten. Jesus är alltid före oss. Han finns i livet, i den skapelse som är hans, bland de människor som är skapade och återlösta av honom, också i deras lidanden och svårigheter. Paulus påminde sina åhörare i Aten om den saken – om gudsnärvaron - när han i sin berömda missionspredikan säger: "*Gud är inte långt borta från någon enda av oss. Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till*" (Apg. 17:28).

Vad får detta nu för konsekvens för oss som firar himmelsfärdsdag idag, för vårt liv som människor och kristna i världen? Fundera på det en stund! Får det några konsekvenser alls? Det borde få det! Borde det inte fylla oss med glädje? Borde det inte göra oss mer frimodiga? Borde det inte blåsa bort all ängslan, försagdhet, rädsla och vilja att låsa in sig själv ett tryggt och fromt reservat, i skydd för den värld och de människor som vi menar inte har att dugg med Gud att skaffa? Nej, vi skall inte låsa in oss. Är Jesus Herre över allting, då vet vi att världen är hans och att vi inte behöver vara rädda.

Men låt oss inte dra några felaktiga slutsatser! Att Jesus är den himlafarne, att han kan vara överallt, som Luther säger, "*i alla skapade varelser, i stenen, i elden, i vattnet och i repet*" betyder inte det att "*han sökas där utan blott där Ordet är*". Och det är viktigt. Apostlarna hade sitt andliga hemvist i templet och de kom samman till bön "*i det rum på övervåningen där de höll till*" (Apg. 1:13). I klartext: Om än livet i världen, mötet med andra människor i vardagen, alla skapade ting, också sådana livsytttringar som konst, musik och litteratur, god mat och mänsklig gemenskap har *en klart gudomlig dimension*, ersätter inte det gudstjänsten, evangeliet eller sakramenten, eller sätter dem ur spel. Det är väl ändå självklart. Gud har ju, för vår skull, för att vår tro är svag och vi liksom behöver *påtagliga och säkra* mötesplatser med honom, särskilt bundit sin närvaro till Ordet och Sakramenten. Men också dessa yttre ting är ju på ett sätt jordiska, eller hur?

Ordet består ju av bokstäver som ingår i ett alfabete. Nattvardens element är bröd och vin. Jordiska ting också de. Och dopets löfte förbinds med vanligt vatten, det som till 65% finns i vår kropp. Det visar att *det ändliga kan rymma det oändliga*, att det jordiska inte står i motsättning till det himmelska och det gudomliga låter sig förenas med det mänskliga. Att tala om "*världsliga ting*" – och det gör vi ju ibland och låter riktig fromma – och mena att det är något fullständigt betydelse-löst och att "*världsliga ting*" inte har med Gud att göra, det är inte fromt, fastän det låter så! Tvärtom! *Allt* har med Gud att göra och Jesus är Herre över allting!

Ja, kära vänner! Jesus är Herre över allting! Det är himmelsfärdsdagens glada budskap till oss alla. Och det får vittgående konsekvenser för vårt liv här i världen. Vi är som kristna inga förskrämda stackare som stänger in oss själva i rädsla och avståndstagande, och som regler dörrarna mot en värld som är tömd på gudomlig närvaro. Nej, tvärtom! I sin uppståndelse har Jesus sprängt alla gränser. Hans himmelsfärd bekräftar detta faktum! Världen är hans. Vi behöver inte vara rädda. Mitt i världen, bland människorna och det skapade är vi kallade att leva både som människor och kristna. Där har vi en uppgift att fylla. Där har vi ett kall som väntar. Där skall vi själva leva så att vi blir vittnen om Kristi närvaro och hans konungavälde och hjälpa människor att se honom som är Herre över allt! Hur skall vi ro i land med det då? Ja, inte lämnar Jesus oss utan hjälp. Nej, han som gav oss uppdraget har ju gett oss ett löfte – och det får vi ta alldeles personligt: "*Ni skall få kraft när den helige Ande kommer över er*". Amen.

Psalmer: 159 v 1-3, 158, 359, 15